

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 11 qershor 2012
Nr. ref.: RK253/12

AKTVENDIM PËR PAPRANRSHMËRI

në

Rasti Nr. KI81/11

Parashtrues

Burim Ramadani dhe Arsim Ramadani

Kërkesë për vlerësim të Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjilan P. Nr. 162/2003, të datës 7 prill 2005, aktgjytimeve të Gjykatës Supreme të Kosovës në Prishtinë Ap. Nr. 393/2006 të datës 20 maj 2008, Ap. Nr. 04/2009 të datës 16 shtator 2009 dhe PKL Nr. 30/2010 të datës 1 shkurt 2011.

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, Kryetar
Kadri Kryeziu, Zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Ivan Čukalović, gjyqtar
Gjyljeta Mushkolaj, gjyqtare dhe
Iliriana Islami, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa ishte paraqitur nga Burim Ramadani dhe Arsim Ramadani (bashkërisht: parashtruesit e kërkesës) përmes përfaqësueses së tyre të autorizuar, Vahide Braha, avokate nga Prishtina.

2. Faktet dhe pretendimet në përmbajtje të kësaj kërkesë janë regjistruar me numrin KI81/11 dhe në përmbajtje janë identike me faktet dhe pretendimet e paraqitura në kërkesat KI46/10, KI52/10, KI43/11 dhe KI78/11.

Baza juridike

3. Neni 113.7 i Kushtetutës, neni 22 i Ligjit nr. 03/L-21 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, i 16 dhjetorit 2008 (në tekstin e mëtejshëm: Ligji) dhe rregulli 56 (2) i Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Rregullorja e punës).

Objekti i çështjes

4. Parashtruesit e kërkesës parashtruan kërkesën me arsyetimin se Aktgjykimi i Gjykatës së Qarkut në Gjiilan P.Nr.162/2003, i datës 7 prill 2005, dhe aktgjykimet e Gjykatës Supreme të Kosovës: Ap.Nr.393/2006 i datës 20 maj 2008, Ap. Nr. 04/2009 i datës 16 shtator 2009 dhe PKL.Nr. 30/2010 i datës 1 shkurt 2011, rezultuan me shkeljen e të drejtave të tyre kushtetuese, gjegjësisht nenit 30 [Të drejtat e të akuzuarit], nenit 31 [E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm], nenit 33 [Parimi i legalitetit dhe proporcionalitetit në rastet penale]si dhe nenit 5 (1), nenit 6 (1) (2) dhe nenit 14 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: Konventa).

Procedura në Gjykatë

5. Më 13 qershor 2011, parashtruesit e kërkesës i dorëzuan Gjykatës kërkesën që u regjistrua me numrin KI81/11.
6. Para kësaj, më 25 qershor 2010, znj. Sebahate Shala nga Krajkova e Gllgovcit ka parashtruar kërkesë në bazë të autorizimit nga Këshilli Organizativ "Drejtësi për rastin Kiqina" i cili ishte regjistruar me numër KI46/10.
7. Gjithashtu, para kësaj, më 29 qershor 2010, Arben Kiqina i parashtroi kërkesë Gjykatës e cila ishte regjistruar po atë ditë me numër KI52/10.
8. Gjithashtu, para kësaj, më 29 mars 2011, Jeton Sefer Kiqina i parashtroi kërkesë Gjykatës e cila u regjistrua po atë ditë me numër KI43/11.
9. Gjithashtu, para kësaj, më 7 qershor 2011, Burim Ramadani, Arsim Ramadani, Arben Kiqina dhe Blerim Kiqina dorëzuan në Gjykatë kërkesën e cila u regjistrua me numër KI78/11.
10. Më 11 nëntor 2010, Kryetari emëroi gjyqtaren Snezhana Botusharova si Gjyqtare raportuese për kërkesën KI46/10. Po të njëjtën ditë, Kryetari emëroi Kolegjin shqyrtues të përbërë nga gjyqtarët Robert Carolan (kryesues), Altay Suroy dhe Ivan Čukalović.
11. Më 19 korrik 2011, Kryetari, me Vendimin BK-46/10, i bashkoi të gjitha këto kërkesa të veçanta KI46/10, KI52/10, KI43/11, KI78/11 dhe KI81/11, për shkak të lidhjeve të njërës me tjetrën sa i përket objekti të çështjes dhe personave që parashtruan kërkesat. Gjyqtarja raportuese dhe Kolegji shqyrtues mbetën po të njëjtit për të gjitha kërkesat.
12. Më 14 maj 2012, për shkak të mungesës së përkohshme të gjyqtarit Ivan Čukalović, Kryetari emëroi veten si zëvendësim për gjyqtarin e Kolegjit shqyrtues.

13. Më 15 maj 2012, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin paraprak të Gjyqtarit raportues dhe i propozoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve sipas dokumentacionit të parashtruar në Gjykatë nga parashtruesit e kërkesës

14. Në mbrëmjen e 20 gushtit 2001, H. H., gruaja e tij dhe fëmijët kishin marrë pjesë në një dasmë në fshatin Baicë. Pas largimit nga dasma, më vonë atë natë, vetura e tyre kishte rënë në pritë dhe, ai, gruaja e tij, i biri dhe dy të bijat ishin qëlluar për vdekje. Një vajzë e re mbijetoi.
15. Ditën e nesërme Blerim Kiqina dhe Jeton Kiqina takuan Burim Ramadanin, Arsim Ramadanin, Arben Kiqinën dhe një tjetër jashtë restorantit Era në Gllogovc. Burim Ramadani u kishte thënë që aksioni kishte shkuar shumë mirë dhe që S.H. ia kishte dhënë ose do t'ia jepte paratë. U zhvillua një diskutim se si do të ndaheshin paratë.
16. Më 4 korrik 2002, Blerim Kiqina u vetëdorëzua në stacionin e policisë. Me këtë rast ai u arrestua, iu komunikuan të drejtat e tij dhe pastaj u morr në pyetje. Blerim Kiqina hoqi dorë nga e drejta për të heshtur dhe në ndihmë juridike dhe vazhdoi dhënien e deklaratës.
17. Më 7 korrik 2002, kur Blerim Kiqina u soll para Gjyqtarit hetues dhe ai e përsëriti gati fjalë për fjalë atë që ia kishte thënë policisë gjatë marrjes në pyetje më 4 korrik 2002.
18. Pavarësisht nga provat e ofruara më 4 dhe 7 korrik 2002, Blerim Kiqina, më 11 tetor 2002, më pas tërhoqi rrëfimin e tij të ngjarjeve me arsyetimin se atij i ishte fabrikuar tregimi sepse gjoja ishte manipuluar gjatë procesit të intervistimit.
19. Pas akuzës dhe gjykimit pasues në Gjykatën e Qarkut në Gjiilan (Aktgjykimi P. Nr. 162/03, i datës 7 prill 2005) Burim Ramadani, Arben Kiqina, Arsim Ramadani, Blerim Kiqina, dhe të tjerë, ishin dënuar për vrasjen e pesë anëtarëve të familjes H.
20. Të gjithë të pandehurit parashtruan ankesë kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjiilan Nr. 162/2003, të datës 7 prill 2005. Pas seancës së mbajtur më 20 maj 2008, Gjykata Supreme e Kosovës, në shkallë të dytë, e shpalli Aktgjykimin e vet (AP - KZ 393/2006) duke i refuzuar ankesat e Burim Ramadanit, Arsim Ramadanit, Arben Kiqinës dhe Blerim Kiqinës në bazë të papranueshmërisë. Gjykata Supreme e konfirmoi aktgjykimin e shkallës së parë në lidhje me katër ankuesit. Megjithatë, të akuzuarit e tjerë u liruan në mungesë provash që ata e kishin kryer veprën penale për të cilën ishin akuzuar.
21. Ankesat e parashtruara nga Burim Ramadani, Arsim Ramadani dhe Arben Kiqina kontestuan aktgjykimin e shpallur nga Gjykata Supreme në shkallë të dytë me pretendim që kishte: shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës penale (duke përfshi zëvendësimin e gjyqtarit në Trupin gjykues); zbatimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike; shkeljen e të drejtës penale dhe vendimin e gabuar për dënimin. Gjykata Supreme i shqyrtoi aspektet procedurale dhe thelbësore që paraqiteshin në ankesë.
22. Të pakënaqur më rezultatin e ankesës, parashtruesit e kërkesës parashtruan edhe një ankesë kundër aktgjykimit të Gjykatës Supreme. Gjykata Supreme, në Kolegjin e shkallës së tretë, i refuzoi ankesat si të papranueshme (Aktgjykimi API. Nr. 04/2009, i datës 16 shtator 2009).

23. Një nga çështjet e para të ngritura në këtë ankesë kishte të bënte me përbërjen e Trupit gjykues të Gjykatës së Qarkut (gjykata e shkallës së parë). Gjatë gjykimit, një gjyqtar ndërkombëtar në Kolegj u zëvendësua me një gjyqtar tjetër ndërkombëtar. Parashtruesi argumentoi që kjo ua kishte mundësuar gjyqtarëve të tjerë që të ndikojnë në gjyqtarin e ri dhe që gjykimi do të duhej të rifillonte nga fillimi. Ai pretendonte që Gjykata Supreme në shkallën e dytë kishte refuzuar që kishte shkelje të Kodit të Procedurës Penale
24. Gjykata Supreme, në shkallën e tretë, në bazë nenit 305 të Ligjit të Procedurës Penale e hodhi poshtë këtë pjesë të ankesës si të pabazë, dhe deklaroi se: *“Në atë kohë trupi gjykues zbatoi nenin 305 të Ligjit për Procedurë Penale i cili, në rast të zëvendësimit të një gjyqtari, përveç kryesuesit të trupit gjykues, ofron mundësinë që kolegji të rifillojë shqyrtimin gjyqësor prej fillimit ose të vendosë ta vazhdojë atë dhe të lexojë procesverbalet e shqyrtimeve të mëparshme. Gjyqtari i ri ka marrë të gjitha procesverbalet e gjykimit dhe palët pranuan dhe kështu të gjitha shënimet u lexuan”*.
25. Përveç kësaj, zëvendësimi i një gjyqtari ndërkombëtar në trupin gjykues ishte i lejuar me ligj dhe kushtet për këtë zëvendësim ishin plotësuar. Në këtë drejtim, Gjykata Kushtetuese i referohet rastit P.K. kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 37442/97, në të cilin Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ), në seancën e 9 korrikut 2002, vendosi që pavarësisht zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit të P.K.-së *“Detyra e Gjykatës është të konstatojë nëse procedurat në tërësi, duke përfshirë mënyrën e marrjes së provave, ishin të drejta. ... Megjithatë, Gjykata konsideron që, në rrethanat specifike të këtij rasti, kjo e metë më vete nuk përbën shkelje të nenit 6. Së pari, edhe pse kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar, tre gjyqtarët e tjerë porotë mbetën të njëjtit gjatë tërë procedurës. Së dyti, kredibiliteti i dëshmitarit në fjalë nuk është kontestuar në asnjë fazë, e as që ka ndonjë indikacion në shkresë të lëndës që i justifikojnë dyshimet për kredibilitetin e saj. Në këto rrethana, fakti që kryetari i ri i trupit gjykues kishte në dispozicion procesverbalin e seancës në të cilën dëshmitari ishte dëgjuar (khs. Karjalainen kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 30519/96, Vendimi i Komisionit i 16 prillit 1998, i paraportuar) e kompenson në masë të madhe mungesën e tij të drejtpërdrejtë në procedurë. Së treti, dënimi i parashtruesit nuk ishte i bazuar vetëm në dëshminë e dëshmitarit H. Së fundi, nuk ka asgjë që sugjeron se kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar për të ndikuar në përfundimin e rastit apo për ndonjë motiv tjetër të pavend. ... Konkluzionet e nxjerra nga gjykatat vendëse në këtë rast nuk duken të jenë arbitrare për të ngritur çështje sipas nenit 6...”* Edhe një rast tjetër i GJEDNJ-së tregon se fakti i thjeshtë i zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit nuk përbën, vetvetiu, shkelje të nenit 6 të Konventës (shih Barbera, Messegue dhe Jabardo kundër Spanjës, Kërkesa Nr. 10590/83, e 6 dhjetorit 1988, Moiseyev kundër Rusisë (Kërkesa Nr. 62936/00), e 9 tetorit 2008, dhe Ocalan kundër Turqisë (Kërkesa Nr. 46221/99), e 15 majit 2005). Duke pasur tërë këtë parasysh, kjo Gjykatë është e mendimit që Gjykata Supreme kishte të drejtë kur konstatoi që nuk kishte shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm me rastin e zëvendësimit të gjyqtarit ndërkombëtar.
26. Një pjesë tjetër thelbësore e ankesës të cilën parashtruesit ia kishin parashtruar Gjykatës Supreme, si shkallë e tretë, kishte të bënte me lejueshmërinë e dëshmime të përdorura prej gjykatave më të ulëta. Që të dyja aktgjykimet e Gjykatës së Qarkut dhe të Gjykatës Supreme në shkallën e dytë janë kryesisht të bazuara në deklaratat e dhëna nga: Blerim Kiqina në fazën hetimore, dëshmitari “MB” dhe vajza që mbijetoi të shtënat. Të gjitha këto burime të dëshmime janë kontestuar në ankesë (dhe janë përsëritur në kërkesë). Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Ap. Nr. 04/2009, të datës 16 shtator 2009, e kishte hedhur poshtë ankesën dhe ka theksuar si vijon:

- a. Pas shqyrtimit të video incizimeve të deklaratave të dëshmisë së Blerim Kiqinës, rrëfimi i tij ishte i vërtetë dhe nuk kishte arsye për të besuar se ai kishte sajuar dëshmitë. Të dhënat e hollësishme të vrasjes mund të kishin ardhur vetëm nga dikush i cili kishte njohuri të afërta me ngjarjen;
- b. Pas shqyrtimit të deklaratave të Blerim Kiqinës të datave 4 korrik 2001, 7 korrik 2002 dhe 11 tetor 2002, janë identifikuar disa mospërputhje veçanërisht në lidhje me lëvizjet e Blerim Kiqinës më 20 gusht 2001. U konstatua se e gjithë dëshmia e tij nuk duhet dhe nuk mund të hidhet tej vetëm pasi nuk është pjesërisht e besueshme. Pas shqyrtimit të pjesës së pranueshme të dëshmisë së tij, ishte e qartë se Blerim Kiqina ishte ndodhur në vendngjarje në kohën e caktuar dhe kishte kryer shkeljet që ai pranoi t'i ketë kryer. Besueshmëria e deklaratës së dhënë nga Blerim Kiqina para Gjyqtarit hetues më 7 korrik 2002 ishte vërtetuar nga motivet e rrëfimit të tij, nga saktësia dhe përputhshmëria e deklaratave të tij, mungesa e mospërputhjeve të rëndësishme dhe paqëndrueshmëria e alibisë së të ankuarve;
- c. Aktgjykimet gjithashtu morën parasysh provat mbështetëse të rrëfimit, siç janë: përshkrimi i saktë i të akuzuarve të tjerë nga Blerim Kiqina, ekzistenca e vendit prej nga janë marrë armët, koha e nisjes së familjes H nga dasma, rendi i ngjarjeve në urë dhe pozita e makinës në urë. Është vërtetuar nga dëshmitë e vajzës së mbijetuar, dëshmia e dëshmitares “MB”, e RK, SK, EK, SK, GK, YK dhe BK, regjistrimet e thirrjeve telefonike si dhe ekzaminimet balistike të plumbave që verifikuan krimin;
- d. Pretendimi se dëshmia e “MB” ishte e papranueshme ishte refuzuar sepse ishte e pabazuar. “MB” ka dhënë dëshmi se Burim Ramadani kishte zbuluar para saj se ai kishte kryer vrasjet. Është argumentuar në ankesë se: 1) “MB” nuk ishte këshilluar lidhur me të drejtën për të mos dëshmuar duke marrë parasysh se ajo kishte bashkëjetuar me Burim Ramadanin; 2) Publiku ishte përjashtuar në mënyrë të paligjshme nga dëshmia e saj gojore gjatë seancës, dhe Kolegji nuk kishte lëshuar një vendim me shkrim lidhur me masat mbrojtëse që i janë dhënë “MB”; dhe 3) Burim Ramadanit i ishte mohuar e drejta për t'i bërë pyetje “MB” që rezulton në shkelje të dispozitave përkatëse të Kodit të Procedurës Penale;
- e. Në përgjigje ndaj këtyre ankesave, Gjykata theksoi se përjashtimi nga dëshmia aplikohet vetëm me bashkëshortët, dhe se “MB” nuk ishte përjashtuar sepse nuk ishte bashkëshortja e Burim Ramadanit. Në pajtim me nenet 2 dhe 3 të Rregullores së UNMIK-ut 2001/20, Trupi gjykues aplikoi masat mbrojtëse ndaj “MB” sepse ishte një dëshmitare që njihte mirë të pandehurin dhe kishte lidhje intime me të. Vendimi gjyqësor përmbante vendimin për të përjashtuar publikun nga seanca kur “MB” kishte për të dhënë dëshminë me gojë. Së fundmi, Burim Ramadanit nuk i ishte mohuar mundësia për t'i bërë pyetje “MB” gjatë dëshmisë së saj. Në përgjithësi, dëshmia e “MB” është konsideruar e besueshme, veçanërisht në dritën e faktit se ajo ishte ftuar nga policia për të dhënë dëshminë, kjo ishte arsyetuar në të dhënat e ngjarjeve dhe ajo ka mbajtur dëshmitë e saja pavarësisht kërcënimeve nga anëtarët e familjes së të pandehurve;
- f. Ankesa përmbante argumentin që procedura penale ishte shkelur nga Gjykata me mënyrën se si është dhënë dëshmia e vajzës që mbijetoi të shtënat. Gjykata konstatoi se nuk ka pasur shkelje të procedurës penale me mospërfshirjen e publikut gjatë dëshmisë së vajzës që mbijetoi të shtënat, duke pasur parasysh se ajo kishte dëshmuar me anë të lidhjes së videos. Gjithashtu, në gjykimin kryesor avokati kishte mundësinë që ta ekzaminonte atë; dhe

- g. Pretendimi se ka pasur një përcaktim jo të plotë të gjendjes faktike për shkak të zhdukjes së provave materiale të rëndësishme, u hodh poshtë nga Gjykata në bazë të asaj se kjo nuk ka penguar përcaktimin e saktë të gjendjes faktike. Ankesat i referoheshin shenjave të pëllëmbës në parafinë të marra nga FK dhe Arben Kiqina, më 21 gusht 2001, dhe ekzaminimit të disa eksponateve të mbledhura në vendet e hetuara, që duhej të ekzaminoheshin në mënyrë që të gjinden shenjat e gishtërinjve ose mostrat ADN-së.
27. Gjykata Supreme, në shkallën e tretë, konfirmoi aktgjykimin e Gjykatës së shkallës së dytë në tërësi.
28. Parashtruesit konsideruan aktgjykimin e lartpërmendur si “jashtëzakonisht të padrejtë dhe jo të bazuar në prova të besueshme dhe bindëse”. Prandaj, ata paraqitën një kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë nga ana e Gjykatës Supreme. Sidoqoftë, me aktgjykimin PKL. Nr. 30/10, të 1 shkurtit 2011, Gjykata Supreme edhe një herë hodhi poshtë kërkesën.

Pretendimet e parashtruesve të kërkesës

29. Ankesa e përgjithshme në kërkesë është se gjykatat e rregullta kishin kryer vetëm gjetje të përgjithshme. Kështu që, vlerësimet dhe konkluzionet ishin nxjerrë duke shkelur dispozitat procedurale, që kërkojnë nga gjykatat vlerësim të sinqertë të secilës dëshmi në veçanti dhe në lidhje me njëra tjetrën. Prandaj, në bazë të kësaj, parashtruesit e kërkesës pretendojnë se aktgjykimet janë të paqëndrueshme.
- a. Në përgjithësi, parashtruesit e kërkesës kontestojnë besueshmërinë e dëshmive të përdorura nga gjykatat e rregullta në formulimin e aktgjykimeve dhe pretendojnë se shqyrtimi i këtyre dëshmive nuk ishte i duhur. Parashtruesit e kërkesës në kërkesën e tyre pohojnë si vijon:
- b. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë se këto vendime gjyqësore janë marrë në kundërshtim me nenet 31 dhe 33 të Kushtetutës, dhe në kundërshtim me nenin 6 (2) e nenin 14 të Konventës, duke shkelur të drejtat e parashtruesit për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm;
- c. Parashtruesit e kërkesës konsiderojnë se të gjitha vendimet e gjykatave të rregullta janë marrë me anë të shkeljeve procedurale duke vënë nën presion dëshmitarët, duke manipuluar dhe dhënë premtime dëshmitarëve në këmbim të dhënies së deklaratave dhe duke mos vlerësuar dëshmitë që u shkojnë në favor të akuzuarve si dhe duke mos i verifikuar dëshmitë akuzuese me prova shkencore;
- d. Parashtruesit e kërkesës konsiderojnë se në rastin e tyre janë shkelur neni 152.1 dhe neni 155 paragrafi 1 pika 3 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës lidhur me marrjen në pyetje të Blerim Kiqinës, më 7 korrik 2002, para Gjyqtarit hetues pa praninë e avokatit mbrojtës dhe të akuzuarve;
- e. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë se në rastin konkret janë shkelur të drejtat bazë dhe ato kushtetuese, si dhe neni 5.1 i Konventës;
- f. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë se Kolegji ndërkombëtar i cili e ka trajtuar rastin e tyre nuk ka qenë i pavarur dhe i paanshëm sikurse parashihet me nenin 6.1 të Konventës, dhe se nuk është respektuar supozimi i pafajësisë, siç garantohet me nenin 6(2) të Konventës dhe nenin 3 paragrafi 1.2 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës;

- g. Parashtruesit e kërkesës pohojnë se gjykatat e rregullta vendimet e tyre në tërësi i kanë bazuar në dëshmi të papranueshme, sepse deklaratat e Blerim Kiqinës, të datës 4 korrik 2002 dhe 7 korrik 2002, si dhe të dëshmitares “MB” që kishte konflikt interesi me të akuzuarin Burim Ramadani, janë ligjërisht të papranueshme;
- h. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë se deklaratat e të bashkëakuzuarit Blerim Kiqina, në bazë të nenit 157 paragrafi 1 dhe 2 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës, nuk mund të përdoren si dëshmi për të vërtetuar fajin e të akuzuarit, pikërisht se edhe vetë ai është bashkëakuzuar dhe se gjykatat e rregullta në vendimet e tyre supozuan se i bashkëakuzuari me dëshirë dhe deklaratën inkriminuese, dhe se vetëm në bazë të deklaratës në fjalë parashtruesit e kërkesës u shpallën fajtorë;
- i. Parashtruesit e kërkesës pretendojnë se pohimet e dhëna para policisë, ose Prokurorit publik, nuk konsiderohen si pohim gjyqësor. Pohimi do të konsiderohej pohim gjyqësor po të jepej në seancën për konfirmimin e aktakuzës, ose gjatë shqyrtimit gjyqësor, dhe do të pranohej nga gjykata si i tillë. Parashtruesit e kërkesës kurrë nuk e pranuan fajësinë e tyre;
- j. Parashtruesit e kërkesës kërkojnë nga Gjykata Kushtetuese t’i konsiderojë deklaratat e Blerim Kiqinës të datës 7 korrik 2002, dhe ato të dëshmitares “MB” të datës 6 nëntor 2002, si dëshmi të tërthorta, si dhe procesverbalin e datës 27 maj 2004 si provë apo dëshmi të papranueshme, sepse në bazë të dëshmive në fjalë Burim Ramadani, Arsim Ramadani dhe Arben Kiqina ishin dënuar me 90 vjet burgim;
- k. Parashtruesit e kërkesës pohojnë se 98 % e deklaratës së Blerim Kiqinës ishte eliminuar, me ç’rast shtatë të akuzuar të tjerë u liruan, pikërisht në bazë të deklaratës në fjalë, përfshirë edhe të akuzuarin e parë SK, i cili dyshohet të ketë mashtruar parashtruesit e kërkesës. Parashtruesit e kërkesës pohojnë se motivi i aktakuzës së tyre ishte bazuar në pretendimet se ata ishin mashtruar nga SK; dhe
- l. Parashtruesit e kërkesës pohojnë se Kolegji ndërkombëtar i EULEX-it, përkundër të gjitha shkeljeve ligjore që e përcollën rastin e tyre, në fund refuzoi kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë dhe vërtetoi fajësinë duke i dënuar parashtruesit e kërkesës.

Vlerësimi i pranueshmërisë

- 30. Për të qenë në gjendje të gjykojë për kërkesën, Gjykata duhet së pari të shqyrtojë nëse parashtruesi i kërkesës i ka plotësuar të gjitha kushtet e pranueshmërisë të përcaktuara me Kushtetutë, Ligj dhe Rregullore të punës.
- 31. Lidhur me këtë, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili përcakton se:

“Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.
- 32. Gjykata Kushtetuese nuk është gjykatë e verifikimit të fakteve, dhe me këtë rast dëshiron të theksojë se konstatimi i gjendjes faktike, të drejtë dhe të plotë, është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta, dhe se roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm që ta sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumentet tjera ligjore, prandaj, nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt” (shih *mutatis mutandis*, ndër të tjera, Akdivar kundër Turqisë, 16 shtator 1996, R.J.D, 1996-IV, para. 65. gjithashtu shih edhe Aktvendimin për papranueshmëri në rastin Nr. KI-86/11 – Parashtruesi i kërkesës Milaim Berisha – Kërkesa për

vlerësimin kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev.nr.20/09, të datës 1.3.2011 – marrë nga Gjykata më 5 prill 2012).

33. Nga faktet e paraqitura në kërkesë vërehet se, parashtruesit e kërkesës kanë shfrytëzuar të gjitha mjetet ligjore në dispozicion, dhe se gjykatat e rregullta kanë marrë parasysh dhe njëmend i janë përgjigjur ankesave të tyre në pikat e ligjit lidhur me pranimin e dëshmive dhe vërtetësisë së tyre, përcaktimit të situatës faktike dhe rrjedhës së procedurës penale. Kështu që, Gjykata konsideron se nuk ka asgjë në këtë kërkesë që do të tregonte se në dëgjimet e gjykatave në këtë rast mungonte paanshmëria apo se procedurat ishin të padrejta.
34. Në lidhje me këtë, parashtruesit e kërkesës nuk i kanë mbështetur pretendimet e tyre duke shpjeguar se si dhe pse ishte kryer shkelja, ose duke ofruar dëshmi për të vërtetuar se u është shkelur e drejta e garantuar me Kushtetutë.
35. Për më tepër, kërkesa nuk tregon se Gjykata Supreme veprimi në mënyrë arbitrare apo të padrejtë. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese që të zëvendësojë vlerësimin vet të fakteve me atë të gjykatave të rregullta, si rregull i përgjithshëm, është detyrë e këtyre gjykatave të vlerësojnë dëshmitë para vetes. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregulltarë, në tërësi, përfshirë edhe mënyrat se si janë marrë ato dëshmi, kanë qenë të drejta (shih Aktgjykimin GJEDNJ App. Nr 13071/87 Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, para 34 të 10 korrikut 1991).
36. Fakti se parashtruesit janë të pakënaqur me rezultatin e rastit, nuk mund t'u shërbejë atyre si e drejtë që të ngrenë një kërkesë të argumentueshme për shkelje të nenit 31 [E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (1) (2) e Konventës, sepse faktet që ata i kanë paraqitur në asnjë mënyrë nuk tregojnë se gjykatat e rregullta, të të tri instancave, ua kanë cenuar atyre të drejtat e garantuara e Kushtetutë. Andaj, kërkesa e regjistruar me numrin KI81/11 është qartazi e pabazuar dhe duhet hedhë poshtë si e papranueshme në pajtueshmëri me rregullin 36 të Rregullores.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata, pas shqyrtimit më 15 maj 2012, në përputhje me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 56.2 të Rregullores së punës, njëzëri:

VENDOSI

- I. TË HEDHË POSHTË kërkesën si të papranueshme;
- II. Ky Vendim do t'i komunikohet palës; dhe
- III. Ky Vendim do të publikohet në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit dhe hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Snezhana Botusharova

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani